

DE RANDEN

Angelo Tijssens

De randen

ROMAN

B&L

voor Twinkles

Oh, no no no, it was too cold always
(Still the dead one lay moaning)
I was much too far out all my life
And not waving but drowning.
— Stevie Smith, *Not Waving but Drowning*

It's the disease of the age,
It's the disease that we crave
— Placebo, *Protect Me From What I Want*

Je proeft bloed en je ruikt natte kalk. Met een emmer halfvol lauw water en een oude spons maakte je eerder die dag de randen van het papier nat, omdat je dan makkelijker met een paletmes het behang van de muur kunt losmaken, voorzichtig opdat je niet per ongeluk een stukje uit het bezetzel zou pulken. Natte kalk, die je kunt proeven op de achterkant van je tong, zal je nog vaak ruiken. Je zal nog zeker negen keer verhuizen. Alles wat je op dit moment bezit, zal je verliezen. Alles wat waardevol lijkt, zal verdwijnen. Sommige dingen zal je gaandeweg uit het oog verliezen, andere zal je heel bewust verpatsen om eten of sigaretten te kopen, nog andere zal je verbranden, weggeven, achterlaten. Je wil roepen maar dat gaat niet omdat er een hand om je keel zit. Die hand drukt je met je hoofd tegen de muur. Zwarte kunststof tegels vallen naar beneden, de meest nachtelijke kaders van een stripverhaal dat voor je ogen verkruimelt. Je ziet de donkerste vierkanten, lijmresten aan de achterkant, lijmresten aan de muur (en de tijd die zich er langzaam tussen wurmde en vocht en zeepresten). De mensen die voor jullie in het huis woonden, een ouder koppel dat nooit kinderen kreeg, hadden dat

een goed idee gevonden, om in tijden van vooruitgang de ouderwetse tegel links te laten liggen en te kiezen voor het materiaal van de toekomst: kunststof. Daarbovenop zouden ze opteren voor een zachtblauw behang dat jij zo-even, decennia later, van de muur hebt gekrabd. Er loopt bloed over je lip, over je kin, over haar vingers. Je hoort haar stem echoën in de ruimte waar de tegels vallen. Je hebt niets, je hebt niets aan en je bent niets. Dat laatste blijft ze herhalen, luid, dat je niets bent. Het galmt en het water klotst nu ook over de badrand. Je weet niet wat je verkeerd deed maar dat maakt nu niet uit. Je klemt je handen om haar pols en knijpt zo hard als je kunt, maar je lijkt, als bij een tang, de greep om je nek nog steviger te maken. Je hoort steeds minder maar je ziet haar mond open- en dichtgaan. Je ruikt sigaretten, je proeft ze ook, nu ze in je gezicht spuwt en haar greep lost, waardoor je hard inademt, net voor je achterhoofd de badrand raakt. Je probeert heel hard niet te huilen, terwijl je moeder de deur uitstormt, door je slaapkamer heen, de trap af, de deur uit, de auto in, de oprit af, tot het stil wordt. Tot je begint te snikken, happend naar adem, je keel vol kalk, de valse tegels drijvend in het koud geworden water, lege schelpen op brak water. Je maakt een kommetje met je handen en wast je gezicht schoon. Je voelt met je vinger aan je lip, aan de binnenkant van je lip. Je beseft dat

je niet bloedt, waarna je nog meer huilt. Je warmt soep op zonder licht te maken. Je strottenhoofd doet pijn als je slikt maar je eet zonder geluid te maken want je weet maar nooit. Je gaat liggen, op je lakens dansen Belle en het Beest maar jij doet alsof je slaapt en hoopt dat alles gauw voorbij is.

II

Om deze tijd van het jaar worden de dagen korter, de spreuwen verzamelen in de bomen die kaal worden, op de kabels, die tussen de hoogspanningsmasten als een gigantische ritssluiting door het landschap werden gestikt. De wind waait het binnenland naar de zee en het zand naar de polders, in de randen van de velden schieten fazanten voorbij, er liggen platte egels op de steenweg.

Een van de bomen die een vorige storm niet overleefde, ligt op zijn zij in een veld. De wortels zijn zichtbaar, als een kopie van de kruin; klimop rond de bast, alsof de aarde hem in één keer wil verslinden.

De donkere serre van het tuincentrum wat verderop wordt ook door klimop omarmd, het kapotte glas liet al seizoenen lang vocht en kou en warmte binnen, waardoor de varens vrij spel kregen, hun sporen als braille tegen de ramen.

Het is net donker wanneer ik op een geleende fiets tegen de wind in langs de steenweg rijd. Het moment waarop de vogels zijn gaan fluiten, net voor de zon helemaal ondergaat, is voorbij. De dieren zijn bang

dat het licht nooit terugkeert en bezweren de angst met lawaai, met praten, door en rond en voor elkaar. Nu zitten ze ergens in de zwaar uitgedunde kruinen, stil, schuilend voor de wind. Er hangt regen in de lucht. Zij weten dat.

Waar vroeger de garage was, is nu een overdekte kinderspeeltuin. De gevel van het witte huis is in een onbestemde aardekleur geschilderd. De supermarkt is gesloten. Op het parkeerterrein danst een lege chipszak in de wind. De winkel met de elektronische toestellen is gesloten. Het restaurant met de ribbetjes à volonté ook. Al een tijdje, zo te zien. De planten op de vensterbanken zijn bruin, de ramen vuil. OVER TE NEMEN staat er. Tussen het bord en het vensterglas zitten resten van minstens vier seizoenen vliegen. Het was een plek waar we nu en dan kwamen, om ons vol te vreten. Houten planken blinkend van het vet, de geur van gebraden vlees en kolen, aardappelen in de schil, per stuk verpakt in assige aluminiumfolie, de inox emmers waarin de afgeknauwde ribben verdwenen, bakken vol kadavers. Het moet tien jaar geleden zijn dat ik er nog was. Een afgebladderd bord in de vorm van een lachend varkentje vertelt dat de suggestie (sangria) slechts vier euro kostte.

Ik vraag me af of ik niet ontzettend hard ga zweten, in die regenjas, op die fiets, zo tegen de wind in.

Er zijn plassen die de straatlantaarns reflecteren, er zijn de zeldzame auto's die me er nu en dan aan herinneren dat dit geen plek voor fietsers is. In hun koplampen is de miezerige regen te zien – anders niets. Ik vraag me af wat ik zal zeggen. Ik vraag me af wat hij zal zeggen en hoe het zal zijn, hoe hij er zal uitzien, hoe hij zal ruiken. Ik vraag me af of het nog ver is, in mijn herinneringen was het zo ver niet en ik ben al zeker een halfuur tegen de wind in aan het stampen. Misschien ligt het daaraan, aan de wind. Het ligt niet aan mij, ik doe mijn best om vooruit te geraken, niet stil te vallen, trappen trappen trappen, zweten als een paard.

Ik herken het kruispunt; de weg naar het volgende dorp, waar de slager de beste worsten maakte en er in de sporthal om de drie maanden een bloedinzameling werd georganiseerd. Tussen de felle lijnen op de blauwe vloer, onder de basketringen, stonden toen veldbedden opgesteld. Ik leerde er dat je door je arm af te spannen, de aders beter kan zien, dat sommigen flauwvallen als ze bloed zien (ik niet) en dat homo's geen bloed mogen geven want de kans bestaat dat ze ziek zijn en dat andere mensen die geen homo zijn dan ook sterven. Naast de sporthal was een bakkerij.

Voorbij het kruispunt, voorbij de laatste rij knotwilgen, is een inham, breed genoeg om er met een